

Kris Tavernier

Elia en de weduwe in Zarfath

God niet begrijpen, maar Hem toch vertrouwen

1 Koningen 17

Wat voorafging

In dit hoofdstuk komen we voor de eerste keer de profeet Elia tegen in de Bijbel. Zijn naam betekent: 'Mijn God is Jahweh'. Dat zal vooral heel duidelijk worden bij de bekende geschiedenis waarin Elia het voor de Heere opneemt tegen de priesters van de Baäl op de berg Karmel (1 Kon. 18:20-46). Het is een bijzonder moedig optreden van de profeet, waarbij hij de slechte koning Achab het hoofd biedt. Maar de geschiedenis die daarbij aansluit, namelijk zijn tocht naar de berg Horeb, nadat hij heeft vernomen dat Izebel hem naar het leven staat, laat ons Elia op een heel andere manier zien (1 Kon. 19:1-8). Elia ziet het allemaal niet meer zitten en is doodsbang. Daar leren we hem kennen als een mens vol twijfel, angst, wanhoop, paniek en depressie. We zien dus Elia in zijn kracht, maar evenzeer in zijn zwakheid. Laten we dat maar goed bedenken. Elia was geen superheld, hij was gewoon 'een mens zoals wij' (Jak. 5:17).

Elia's eerste optreden speelde zich af tijdens de regering van koning Achab, zo ongeveer de slechtste koning die in Israël heeft geregeerd (1 Kon. 16:30-33). Achab voerde namelijk de Baälafgoderij in; en toen kwam Elia op het toneel. Hij stond in de dienst van God, zegt 1 Koningen 17:1. Hij was dus al een profeet. Daaruit mogen we afleiden dat Elia God kende, met God leefde, een relatie met Hem onderhield en met Hem vertrouwd was. Dat kon ook niet anders, want niemand durfde zomaar naar Achab toegaan en hem zeggen dat er jarenlang geen regen zou zijn.

Elia zegt zelfs dat er geen regen meer zal zijn 'dan op zijn woord', en daarmee maakte hij zichzelf tot staatsvijand nummer 1. Zoiets doe je alleen maar als God je dat heeft opgedragen, en je een vertrouwensband hebt met Hem. Maar misschien mogen we ons toch ook heel voorzichtig afvragen wat er zich in Elia's gedachten heeft afgespeeld bij het krijgen van zo'n riskante opdracht.

Elia bij de beek Krith

Nadat Elia tegen Achab had gezegd dat er geen regen meer zou zijn, stuurde God hem naar de beek Krith die in de Jordaan uitmondt, in het oosten van Israël (vs. 2-3). Elia moest daarheen gaan om zich te verbergen. Aangezien er geen regen meer viel, ontstond er een grote droogte met hongersnood als gevolg (1 Kon. 18:3); want er waren geen oogsten meer. Uit 1 Koningen 18:10 weten we dat Achab alles in het werk heeft gesteld om Elia te vinden. Elia was om het maar eens zo te zeggen: de meest gezochte persoon, de ergste vijand. Wat zou er zich nu in Elia's gedachten hebben afgespeeld?

Aanvankelijk ging het allemaal goed met Elia, want God zorgde voor hem (1 Kon. 17:4-6). Ten eerste zorgde God voor zijn veiligheid, doordat Hij hem een plaats wees om zich te verbergen. Maar ook zorgde God ervoor dat Elia ruim genoeg te eten en te drinken had. Drinken kon hij doen uit de beek, en het eten werd hem gebracht door de raven. Elke ochtend en elke avond brachten de raven hem zowel brood als vlees, en dat terwijl de hongersnood langzamerhand toesloeg.

Maar toen – Elia zag het ook wel gebeuren – droogde de beek meer en meer uit (vs. 7). Terwijl hij aanvankelijk nog een heerlijke plons kon nemen, kon hij nu nog amper water scheppen met zijn handen om te drinken; en uiteindelijk droogde de beek helemaal uit. Daar zit je dan als de profeet van de Heere. En ja, we kunnen gemakkelijk zeggen dat Elia wel een onwankelbaar vertrouwen op God zal hebben gehad! Maar we hebben al eerder gezien dat Elia 'een mens was zoals wij', die kon twifelen en in paniek kon raken, zodat hij het niet meer zag zitten. Laten we het ons maar afvragen: Wat zou er allemaal door Elia's gedachten zijn gegaan? We weten het niet zeker, dus laten we het maar in het midden. Maar de beek droogde ondertussen wel zichtbaar verder uit!

Elia naar Zarfath

Uiteindelijk kwam God met een oplossing voor Elia en gaf hem de opdracht naar Zarfath te gaan, dat in het gebied van Sidon lag. Daar had God een weduwe op het

oog om voor Elia te zorgen (1 Kon. 17:8-9). Het lijkt erop dat God hem zomaar de oplossing in de schoot wierp (wat uiteindelijk ook waar was), maar we zullen toch eerst eens twee zaken moeten bedenken. Elia was immers een mens zoals wij. Laten we dus eens kijken naar de uitkomst die God Elia bood.

Ten eerste kreeg hij de opdracht naar Zarfath te gaan, dat in het gebied van Sidon lag, een afstand van zo'n 130-140 kilometer. Elia zal wel eens gefronst hebben met zijn wenkbrauwen. Want Izebel, de vrouw van Achab, kwam uit Sidon. Zij was de dochter van Ethbaäl, de koning van Sidon (1 Kon. 16:31). Ethbaäl betekent: 'met Baäl'; de koning werd gezien als de lijfelijke vertegenwoordiger van de Baäl. De Baäldienst van Achab had zijn thuisbasis in Sidon. En nu kreeg Elia de opdracht naar het gebied van Sidon te gaan, zeg maar naar het hol van de leeuw. Er is nog iets. God had Elia eerst helemaal naar het oosten gestuurd, naar de beek Krith aan de overzijde van de Jordaan. Nu stuurt God hem helemaal de andere kant op, naar het noordwesten, buiten de grenzen van Israël. We hebben al eerder opgemerkt dat Achab met man en macht op zoek was naar Elia, zelfs tot in de buurlanden. En nu moet de profeet het land helemaal doorkruisen, waarbij hij onderweg Jizreël en Megiddo zou passeren. In Megiddo had Achab een residentie, en Achab en Izebel hadden Jizreël als thuisbasis (1 Kon. 18:46). We weten natuurlijk niet welke weg Elia genomen heeft, maar het mag hoe dan ook duidelijk zijn dat dit een gevaarlijke onderneming was. Terwijl Elia voorheen goed verborgen zat aan de beek Krith, zag hij nu zijn veiligheid wegvallen.

Het tweede punt is dat Elia naar een weduwe werd gestuurd. Een weduwe behoorde tot het 'trio' van de armen: namelijk de weduwe, de wees en de vreemdeling. Dat komen we vaak tegen in de Bijbel en er waren allerlei wetten ingesteld om deze armen te helpen. Elia zal direct wel hebben begrepen dat hem hier geen uitgebreide diners te wachten stonden. Het is waar dat Elia gehoorzaam was en op weg ging naar de weduwe in Zarfath. Maar nog eens stellen we de vraag wat Elia zelf mogelijk heeft gedacht bij deze oplossing, die God hem bood? Nu we die oplossing hebben overdacht, begrijpen we wel dat het niet zo voor de hand liggend was voor Elia. Zijn veilige schuilplaats moest hij opgeven en het relatieve comfort van de raven die hem vlees en brood brachten, zou hij ook gaan missen. Mogen we hier eens voorzichtig zeggen dat Elia God wel vertrouwde, maar Hem toch niet helemaal zal hebben begrepen bij deze oplossing.

Eeuwen later zou Jezus uitleggen waarom Elia naar deze weduwe moest gaan (Luk. 4:25-26). Het wordt namelijk tot een voorbeeld van Gods redding gemaakt, die aan de volken wordt aangeboden. Maar als we het heel praktisch voor Elia bekijken op dat moment: ten eerste wist hij dit toen nog niet, en ten tweede had hij er op dat moment ook niets aan. God gaat Zijn wijze weg, daarop mogen we vertrouwen;

maar we moeten ook ermee leren leven en aanvaarden dat we die weg vaak niet zullen begrijpen.

Elia ontmoet de weduwe in Zarfath

Elia maakte zich gereed en reisde naar Zarfath, ondanks de dreiging om gezien te worden. Daar aangekomen vond hij de weduwe bij de stadspoort, en zoals te verwachten was kwam hij in een menselijk gesproken hopeloze situatie (1 Kon. 17:10-12). De weduwe was hout aan het sprokkelen om een allerlaatste maaltijd klaar te maken voor haarzelf en haar zoon. Maar Elia vroeg of ze wat drinken wilde gaan halen voor hem. Zoals de gastvrijheid gebod, ging de weduwe daarop in, ondanks de omstandigheden waarin zij verkeerde. Maar dan, terwijl zij om water ging, riep Elia haar na om meteen ook wat brood voor hem mee te brengen. De weduwe had helemaal geen brood, alleen een handvol meel waarvan ze nog een paar koeken kon bakken. Beseffen we goed wat er hier gebeurt? Elia, een vreemde voor de weduwe, vroeg haar om haar laatste maaltijd met hem te delen. Ik daag mijzelf en elke lezer uit: Wat zou jij doen?

Vanzelfsprekend aarzelde de vrouw en argumenteerde zij dat ze maar net genoeg had voor een laatste maaltijd voor haarzelf en haar zoon. Toch vroeg Elia haar eerst een koek voor hem te bakken (vs. 13). Maar hij gaf ook een belofte van God erbij: 'het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Heere regen op de aardbodem geven zal' (vs. 14). Geweldig vinden wij dat, en terecht, maar verplaats je eens heel praktisch in de situatie van de weduwe. Kon zij Elia wel vertrouwen? Was hij een profeet (wat ze kon afleiden uit zijn spreken), of was hij een bedrieger – wat vanwege de hongersnood niet te vergezocht zou zijn? Die belofte, was die wel waar? En waarom zou de God van Israël zo'n belofte doen aan haar, een weduwe uit Zarfath, een Sidonische vrouw, die ongetwijfeld goed vertrouwd was met de Baäldienst? Of was ze eigenlijk al helemaal klaar met die Baäl, en zei ze daarom tegen Elia: 'zo waar de Heere, uw God, leeft' (vs. 12). Hoe mooi die belijdenis ook was, het bleef 'uw God', en niet 'mijn God'. In haar denken was het zo dat een god ingreep, waar hij werd gediend en offers kreeg (dat was immers het gewoonlijke denken onder de volken). Wat kon zij van de God van Israël verwachten?

Laten we even nadenken over die afgod Baäl. De naam Baäl betekent 'heer' of 'meester', en hij werd beschouwd als de koning onder de plaatselijke goden. Even terloops: het is toch wel frappant dat de weduwe over de God van Elia spreekt als over 'dé Heer'. In haar heer, namelijk de Baäl, was ze ondertussen haar vertrouwen

kwijt. Baäl was namelijk niet zomaar een afgod, maar de belangrijkste in de Sidonische afgodendienst. Baäl was de god van de donder, de storm, de regen en de oorlog. De donder en de storm waren elementen, die niet begrepen werden en toegeschreven werden aan een machtige god. De regen was de noodzakelijke voorwaarde voor de oogst, en die moest dus ook een belangrijke god hebben. Dat de oorlog een machtige god nodig had, is nogal evident. En dat alles kwam deze ene Baäl toe. Baäl was dan ook echt de regengod, en daarmee ook de god van de vruchtbaarheid (op alle gebied, met alle gevolgen van dien). Nu begrijpen we ook waarom God juist het onthouden van alle regen als oordeel over Israël bracht vanwege de afgodendienst rond de Baäl (vgl. Deut. 11:16-17). Dit raakte de Baäldienst diep in het hart, omdat het toonde dat Baäl het niet voor het zeggen had, als het om regen en zegen van boven ging. De regengod had het niet doen regenen en er was hongersnood; en de weduwe was aan haar laatste maaltijd toe. Haar god Baäl had gefaald, moest ze dan nu haar vertrouwen stellen in de God van deze vreemdeling? Stel het je eens voor!

Begrijp het of niet, maar ze deed het. Maar wat zullen haar gedachten allemaal niet zijn geweest? Wat zal ze allemaal overwogen hebben? Wat zal er niet door haar hoofd zijn gegaan? Misschien was ze zo radeloos dat het op deze ene maaltijd nu ook niet meer aankwam en dat ze de gok waagde. Misschien stelde ze al haar hoop op de god van Elia, de God van Israël, op dat cruciale moment. Hoe het ook zij, ze ging de koek bereiden voor Elia (vs. 15). Hoe je het ook bekijkt, het is buitengewoon wat die weduwe op dat moment deed.

Op haar gehoorzaamheid volgde een antwoord van zegen, zoals was beloofd: 'het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet' (vs. 16). Dat was het loon voor deze weduwe en haar zoon. En hoe was het met Elia? Hij mocht op dieet. Terwijl de raven hem voorheen aan de beek Krith zowel brood als vlees brachten, 's morgens en 's avonds, moest hij het voortaan doen met meelkoekjes. Elia zal geen gastronomische maaltijd hebben verwacht, maar het werd wel minder dan voorheen. Elia deed een riskante missie, in opdracht van God, weliswaar tot zijn redding; maar hij eindigde met minder dan voorheen. Natuurlijk kunnen wij nu gemakkelijk denken dat Elia wel blij was dat God hem onderdak, een schuilplaats en voedsel gaf en daarin Gods voorzienigheid mocht ervaren. Maar laten we eerlijk zijn tegenover onszelf: Zouden wij het toen zo hebben bekeken? Waarom stuurde God hem niet naar Egypte, of naar Moab of Assyrië of een andere plaats waar er meer dan genoeg voedsel was? Wat zouden Elia's overdenkingen zijn geweest? We mogen het nu al duidelijk stellen: God is niet altijd te begrijpen. Laten we dus terughoudend zijn en niet denken dat wij mensen Gods wegen steeds begrijpen of kunnen verklaren. Maar hoe dan ook, God blijkt wél betrouwbaar!

En ik weet het wel: in de Bijbelse typologie staat het meel voor het aardse leven van Jezus als ons voorbeeld, vergelijk het graanoffer, en de olie voor de Heilige Geest. Daarin kunnen we alles vinden wat de ziel nodig heeft. Maar laten we deze geschiedenis eens heel praktisch benaderen – zoals het voor Elia het geval was – en niet vergeestelijken (hoewel dat wel mag, want het zit er natuurlijk ook in). Hoe het ook zij: Elia ging op dieet, ondanks dat hij Gods weg was gegaan.

Het doet denken aan het leven van een christen. Hoe meer je trouw Gods weg probeert te gaan, hoe vaker je het gevoel krijgt op dieet te worden gezet. We verwachten namelijk toch een soort beloning voor onze trouw of dienstbaarheid. En dan blijken er meer moeilijkheden te komen! De vragen stapelen zich op: Wat is juist en wat is fout, wat is Gods wil, welke keuze moet ik maken in overeenstemming met Gods gedachten? We proberen te leven zoals God dat wil, en als gevolg daarvan ervaren we tegenstand. We kunnen dit nog wel een beetje begrijpen, maar voelen het toch ook aan als een gemis van zegen of ingrijpen van Gods kant. Er maakt zich zelfs een schuldgevoel van ons meester: Ben ik wel goed bezig als christen, en heeft God wel vreugde aan mij? Het kan soms zomaar erop lijken dat het leven naar de wil van God niets oplevert, maar juist het omgekeerde gebeurt. Ja, er waren mensen die het slechter hadden dan Elia. Maar ja, er waren er ook die het veel beter hadden dan hij, hoewel ze met God geen rekening hielden.

Het lijkt soms alsof het de mens die geen rekening houdt met God – in dit geval bijvoorbeeld Achab – beter vergaat dan mensen die wel rekening houden met God, in dit geval Elia. Als we het boek Prediker erop nalezen, dan merken we dat ook de wijze koning Salomo het hier moeilijk mee had (bijv. Pred. 8:10-14). Zou dat bij Elia anders zijn geweest? Is het bij ons anders? Vertrouwen op Gods goedheid, vooral als je Hem niet begrijpt, is niet altijd zo voor de hand liggend.

Laten we het eens even samenvatten tot hiertoe. Eerst kreeg Elia de riskante opdracht naar Achab toe te gaan en aan te kondigen dat het niet meer zou regenen, totdat de profeet zelf aangaf dat het weer ging regenen. Vervolgens zag hij de beek Krith voor zijn ogen langzaam maar zeker opdrogen. Toen kreeg hij als oplossing de opdracht naar Zarfath te gaan, dat in Sidon lag; en dan ook nog om bij een weduwe, die doodarm was, zijn intrek te nemen. Die weduwe kreeg de haast onmogelijke opdracht om haar laatste maaltijd te delen met een vreemdeling. En Elia zelf had het minder goed dan voorheen. Dit verhaal, nee, het is niet zomaar een verhaal, maar een waar gebeurde geschiedenis, lijkt van kwaad naar erger te gaan. En het dieptepunt moet nog komen. God is echt niet altijd te begrijpen, dat zullen we moeten toegeven. Maar Hij is wel altijd te vertrouwen, dat zullen we moeten geloven.

De zoon van de weduwe van Zarfath

Terug naar de weduwe in Zarfath. Na zegen op haar gehoorzaamheid volgt nu een zware tegenslag. Ze had haar laatste maaltijd gedeeld met de profeet, en nu bleek dat het meel niet opraakte en dat er steeds olie in de kruik bleef (1 Kon. 17:16). Wat een zegen, maar dan komt het dieptepunt voor deze weduwe: haar zoon stierf (vs. 17).

Ik stel de vraag opnieuw: Wat zouden de gedachten en overwegingen zijn geweest van Elia en van de weduwe? Maar ditmaal geeft de Bijbel ons wel een blik in die gedachten. De weduwe weet helemaal niet wat ze ervan moet denken, en dat kun je haar ook niet kwalijk nemen. Haar zoon is gestorven en daarmee is haar toekomst helemaal verdwenen, hoewel ze de profeet onderdak had gegeven in haar huis. We lezen zo haar gedachten en emoties uit haar woorden: 'Hoe heb ik het met u, man Gods? U hebt bij mij intrek genomen om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen, en te maken dat mijn zoon sterft' (vs. 18). Het lijkt geen twijfel dat ze boos is, ze heeft de profeet onderdak gegeven en nu sterft haar zoon. Voor het goede dat ze heeft gedaan, krijgt ze ellende in de plaats. Ze is radeloos en vol wanhoop. Alle hoop die ze nog had, is verloren door het overlijden van haar zoon. Een zoon was in die tijd de zekerheid dat er iemand voor jou als weduwe zou zorgen in je ouderdom. Ze begrijpt er niets meer van.

En wat waren Elia's gedachten. Ook bij hem merken we een zekere mate van boosheid tegenover God. Maar vooral is er onbegrip. Elia begrijpt het helemaal niet meer. 'Daarop riep hij tot de Heere en zei: Heere, mijn God! Doet U zelfs de weduwe, bij wie ik als vreemdeling vertoef, het onheil aan haar zoon te laten sterven?' (vs. 20). Waarom gebeurt dit? Wat is Gods weg hiermee? Of misschien gewoon: Waarom heeft God het niet voorkomen? Vragen die gemakkelijk in onze gedachten komen als het tegenzit.

Maar dan zien we het geloof van Elia en het vertrouwen dat hij heeft. Hij vraagt God om de ziel van het kind te laten terugkeren (vs. 21). Elia begrijpt God niet, maar hij kent Hem wel. Hij gelooft dat God de jongen opnieuw tot leven kan wekken. Dat is wel heel bijzonder, want er was voorheen nog nooit iemand uit de dood teruggekeerd. Er was geen precedent, geen voorbeeld, geen gebeurtenis om dit geloof te voeden. Dit is de eerste opwekking uit de dood. Elia geloofde dat de God Die het leven had gegeven, het leven ook uit de dood kon terugbrengen. Op dit dieptepunt bevestigt God dit geloof door een geweldige openbaring: er is

inderdaad een opstandingswereld (2 Kor. 4:18). Voor Elia zal dit een bevestiging zijn geweest, voor de weduwe een totaal nieuwe openbaring. 'Vrouwen kregen hun doden door opstanding terug' (Hebr. 11:35a).

We mogen wel stellen dat God hier verrassend uit de hoek kwam, en wel met iets totaal nieuws. Ook dit laat weer zien dat God niet altijd te begrijpen is. We weten niet 'of', we weten niet 'hoe', we weten niet 'waarom', en we weten niet 'wanneer'. Maar God kan zomaar onverwacht handelen en een keer ten goede brengen. Soms doet Hij dat op een buitengewone manier, en soms doet Hij dat heel doodgewoon. Soms wel en soms ook niet, wat Gods beweegredenen hiervoor ook mogen zijn. Laten wij ons altijd uitstrekken naar God, en tevreden zijn met wat Hij doet, in het vertrouwen dat Hij weet wat goed is.

De omstandigheden zijn niet veranderd na deze gebeurtenis. Er is nog altijd geen regen, en er is nog steeds hongersnood. Elia woont nog steeds bij de weduwe en het menu bestaat nog steeds uit meelkoeken. Maar het geloof van de weduwe is wel veranderd. 'Toen zei de vrouw tegen Elia: Nu weet ik dat u een man Gods bent en dat het woord van de Heere in uw mond waarheid is' (vs. 24). Elia's aanwezigheid en het wonder van de vermenigvuldiging van het meel en de olie hadden dit geloof niet teweeggebracht. Het was de ontdekking van de opstandingswereld, die dit geloof had gewerkt in het hart van de weduwe. 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen' (1 Kor. 15:19). Maar omdat er een opstandingswereld is, zijn wij dat niet. Omdat wij deel hebben aan de opstanding, zijn wij de meest gezegende mensen die er zijn. Dit geloof mag ons sterken, wanneer wij het in de aardse omstandigheden moeilijk hebben.

God is goed

God laat ons soms met vragen zitten en we krijgen dan geen antwoord. Waarom laat God het toe? Kon het niet anders? Waar is God nu? Hoewel we weten dat Hij steeds nabij is, is het toch de realiteit dat we dit vaak niet zo ervaren. Hoewel we weten dat God kan ingrijpen, hebben we de ervaring dat Hij dit niet altijd doet. Het is lastig hiermee om te gaan. Laten we daar maar eerlijk in zijn. God zorgt voor ons, dat heeft Hij beloofd. Wat niet betekent dat de dingen zo verlopen, zoals wij dit graag zouden willen. Gods zorg lijkt zich vaak achter de schermen af te spelen en we merken het niet op. Jezus heeft wel gezegd dat Hij altijd met ons zal zijn, maar Hij heeft daarbij niet beloofd dat we dit altijd zo zullen voelen of ervaren (Matt. 28:20). Hij vraagt ons vertrouwen, ook in het niet altijd begrijpen. En Gods weg en

handelen is voor ons niet altijd duidelijk. Ook Paulus was wel eens om raad verlegen, hij wist het ook niet altijd zo precies (2 Kor. 4:8). Dit geldt ook voor vele andere personen in de Bijbel. Als dat voor jou ook het geval is, weet dan dat je in goed gezelschap bent. Voor mezelf durf ik ook gerust toe te geven dat het zo is.

Ik heb echt wel problemen met de beweringen van mensen, wanneer ze stellen dat Gods weg altijd duidelijk voor hen is. Dat God altijd antwoord geeft op hun vragen. Dat ze Gods nabijheid dagelijks ervaren, alsof dat de normaalste zaak van de wereld is. Ik stel hier toch wel vraagtekens bij. Laten zij eerst maar aandachtig onderzoeken of het wel waar is. Of ze dingen niet interpreteren en beweren, terwijl ze toch niet van God komen. Een 'teken' bijvoorbeeld kan gemakkelijk geïnterpreteerd worden vanuit onze eigen wil. Het valt mij namelijk op dat men gemakkelijk een teken ziet, als het wijst in de richting die overeenkomt met de eigen wil; en maar moeilijk wanneer het ingaat tegen de eigen wil. Ook met zaken als ons gevoel, of het ervaren van God mag gerust met voorzichtigheid worden omgegaan. Er wordt soms zoveel nadruk gelegd op het 'ervaren' of 'voelen' van God, dat het tot een must wordt gemaakt. In sommige kringen gebeurt dit ook met het spreken in tongen. Ik heb mensen horen toegeven dat ze maar wat brabbelden om erbij te horen, omdat het van hen verwacht werd. Hetzelfde gevaar dreigt bij het getuigen over ervaringen en het voelen van God.

Laat men ook eens bedenken wat men teweegbrengt bij medegelovigen, die wel toegeven dat het bij hen anders is. Die krijgen de indruk dat er bij hen iets fout moet zijn. Misschien zijn ze niet geestelijk genoeg? Misschien houdt God Zich minder bezig met hen dan met anderen? Hebben ze gebrek aan geloof? Luistert God wel als ze bidden? Wil God hen misschien niet leiden? Deze en soortgelijke vragen dringen zich binnen in de gedachten.

We hebben overdacht dat de geschiedenis van Elia en de weduwe een geschiedenis is van vragen, van onwetendheid, van onbegrip van Gods handelen. En dat is voor ons vandaag de dag niet anders. Maar dan gebeurt het! God geeft Elia de opdracht opnieuw naar Achab toe te gaan. De vorige keer was het om aan te kondigen dat het *niet* zou regenen, maar nu – drie en een half jaar later (Luk. 4:25; Jak. 5:17) – om aan te kondigen dat het opnieuw zou gaan regenen: 'Ga heen, vertoon u aan Achab, want Ik wil regen op de aardbodem geven' (1 Kon. 18:1b).

Is er in de tussentijd ook maar iets veranderd? Lezen we ergens over bekering bij het volk? Roept het tot God vanwege de droogte en de hongersnood? Nee! Lezen we soms dat de Baäldienst is opgehouden? Nee, straks zullen de vierhonderdvijftig profeten van de Baäl en de vierhonderd profeten van Asjera zich tegenover Elia opstellen (vs. 19). Er is niets veranderd bij het volk; pas nadat het vuur van God het

offer had verteerd, erkenden ze de Heere weer als hun God (vs. 39). Toch stuurde God Elia naar Achab, en let op de reden: 'want Ik wil regen op de aardbodem geven'.

Het is door Gods goedheid en genade dat het opnieuw gaat regenen. God wil zegenen, ondanks alles. Ook dat is eigenlijk maar moeilijk te begrijpen. Waarom zou God nu wel willen zegenen? Wel, omdat Hij goed is! Laat dat jouw geloof zijn: God is goed. Laat dat je fundament zijn: God is goed. Laat dat je rust zijn: God is goed. En dan, wanneer je God niet begrijpt, mag je Hem toch vertrouwen; en wel precies omdat je weet en gelooft dat Hij goed is.

*Wat de toekomst brengen moge,
Mij geleidt des Heren hand;
moedig sla ik dus de ogen
naar het onbekende land.
Leer mij volgen zonder vragen;
Vader, wat U doet is goed!
Leer mij slechts het heden dragen
met een rustig, kalme moed!*

*Heer, ik wil Uw liefde loven,
al begrijpt mijn ziel U niet.
Zalig hij, die durft geloven,
ook wanneer het oog niet ziet.
Schijnen mij Uw wegen duister,
zie, ik vraag U niet: waarom?
Eenmaal zie ik al Uw luister,
als ik in Uw hemel kom!*

*Laat mij niet mijn lot beslissen:
zo ik mocht, ik durfde niet.
Ach, hoe zou ik mij vergissen,
Als U mij de keuze liet!
Wil mij als een kind behand'len,
dat alleen de weg niet vindt:
neem mijn hand in Uwe handen
en geleid mij als een kind.*

*Waar de weg mij brengen moge,
aan des Vaders trouwe hand
loop ik met gesloten ogen
naar het onbekende land.*

(Jacqueline E. van der Waals)

